

Szívesen írnék most sokat a kiadó köszöntések nehézségéről, felemlegetvén a színes közös múltat, úgyszint mint szinte együtt indulás költőként, hatalmas bulik, felolvasások tucatszám, de persze föl kell eszmélnem, hogy ez a kedves olvasókat aligha érdekli, mégis muszáj tisztáznom itt, az elején: Grecsó Krisztián nekem jó barátom, másfél évtizede ismerjük egymást, úgyhogy nehéz a kellő távolságtartással hozzáállnom a feladathoz, mégis megpróbálom. A többit meg majd megbeszéljük a koccintás után...

Krisztián verseit mindig is szerettem, nekem olyanok, mintha egy sajátos mítosz töredékei lennének, háromdimenziós állóképek, nagyon erős színekkel. Ezt többször megemlítettem már neki, mármint a színeket az írásaiban, és ilyenkor aztán mindig nagyot nevetett, merthogy szintévesztő. Annyi baj legyen, így még izgalmasabb, hovatovább rejtélyes a dolog. A versek után, pont tíz évvel ezelőtt jött a *Pletykaanyu* az erős történetekkel és később a balhéval, írók elitalakulatai kontra feldühödött lakosság csatákat vizionált a média. Felváltva sírtunk és nevtünk. Krisztián nem állt meg, nem pihent meg a babérokon, írt egy sok nyelvre lefordított első regényt (*Isten hozott*), bezsebelt egy tucatnyi díjat, nagy szerepe volt a békéscsabai Bárka folyóirat elismertté tételében, írt és szerkesztett, ahogyan teszi mind a mai napig. Időközben publikált egy, a kritikát megosztó második regényt (*Tánciskola*), egy felkavaró drámát a Katonának (*Cigányok*), és egy remek harmadik regényt. Az idén megjelent *Mellettem elférsz* szép és fontos könyv, szerencsére a nagyközönség is kedveli, sokan olvassák, sokan vitatkoznak róla, sokan megnyílnak a hatására – sokakat inspirál. Beszélgettünk is róla számtalanszor, négyszemközt is, közönség előtt is, jövő héten pont Gyöngyösön tesszük ugyanezt. Addig is, ha nem találkozánk, Isten éltesen 35. születésnapodon, Krisztián!

Király Levente